

Η ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ LEVIATHAN

Ένας λαϊκός όρος αποδίδει επακριβώς τον ταυτοποιητικό χαρακτήρα του Καθεστώτος Leviathan που πνίγει την κοινωνία της χώρας μας: κουτοπόνηρο.

Θα προσέξετε ότι παίρνει πάντα θέσεις που μπορούν να εννοηθούν κατά πολλούς τρόπους. Ποτέ ξεκάθαρη στάση. Πάντοτε διατεθειμένο να αλλάξει ρου ή να οπισθοχωρήσει, δεν ορρωδεί μπροστά σε καμία αντίφαση λόγου και πράξης ή πράξης και πράξης ή λόγου και λόγου, δεν ντρέπεται να αυτοδιαψευσθεί πριν ο αλέκτωρ λαλήσει, ερμηνεύει κατά το δοκούν το ίδιο πράγμα τώρα έτσι και μετά αλλιώς, φαντασιοκοπεί αναισχυντα για να κοροϊδέψει, υπόσχεται και αθετεί τις υποσχέσεις και προς τα μέσα της χώρας και προς τα έξω, άλλοτε και αλλού με τη μια, και άλλοτε και αλλού με την άλλη δικαιολογία, συμφωνεί με όλα και διαφωνεί με όλα, υποκλίνεται χυδαία σε όλους και επιχειρεί να βυσοδομήσει μια με τον ένα και μια με τον άλλο, υποκρίνεται προς πάντες και για τα πάντα, παρωθούμενο πάει από πόρτα σε πόρτα, επαίτης και εκβιαστής κατά περίπτωση και τανάπαλιν – δεν υπάρχει πονηρία που να μην μετέρχεται, από τον αποπροσανατολισμό μέχρι την απάτη και από την σύγχυση έως το ασύστολο ψεύδος: η αλητεία της πονηριάς με επίσημη αμφίεση και σοβαροφανές καραγκιοζιλίκι, textbook case προς αποφυγή.

Το Καθεστώς Leviathan είναι γλοιώδες και ασπόνδυλο. Είναι χωρίς όρο χαρακτήρα και γιαυτό χωρίς όρια ευπρέπειας. Δηλαδή δεν έχει ορισμένο «πέρας», όρο ταυτότητας και συνοχής που να το κάνει μια υπολογίσιμη οντότητα, ορισμό ουσίας. Δεν έχει (κλασσική) Μορφή. Και να ένα παράδειγμα του τι εννοώ, επιμένοντας στην εργαλειακή σημασία του αρχαίου Ελληνικού Λόγου. Μια διατύπωση τα λέει όλα.

Όλες οι μύριες πονηρίες του Leviathan που συνόψισα παραπάνω απορρέουν από μια και μοναδική πρώτη αιτία: δεν έχει ολοκλήρωση σε μορφή. Μη έχοντας ορισμένη μορφή, δεν έχει συγκεκριμένο χαρακτήρα ουσίας, μια ταυτότητα ύπαρξης. Μη έχοντας ταυτότητα περιωπής να διαφυλάξει με κύρος δεν έχει αυτοσεβασμό. Μη έχοντας αυτοσεβασμό δεν έχει αίσθηση αξιοπρέπειας. Μη έχοντας αξιοπρέπεια δεν έχει όρια χαμερπούς συμπεριφοράς. Αλλά και μη έχοντας ουσία, δεν έχει πραγματική δύναμη, δύναμη αριστείας. Μη έχοντας δύναμη δεν έχει συγκριτικό πλεονέκτημα και απόδοση έργου. Μη έχοντας απόδοση παραγωγικότητας, παρασιτεί και κλέβει τα πάντα, από ιδέες μέχρι λεφτά. Όντας ανίκανο, πιθηκίζει σε αυτά που κλέβει. Πιθηκίζοντας, καταστρέφει. Και χρειάζεται περισσότερο αίμα δημιουργών για όργια ευνουχισμένης διαφθοράς. Και έτσι γίνεται περισσότερο αναισχυντο. Να γιατί η αξιοκρατία σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας έχει υποκατασταθεί από τους διαδρόμους και τις παρέες. Και να γιατί όταν υπάρξει ανάγκη να δείξει πραγματικό έργο και όχι φούσκες, δεν μπορεί. Και να γιατί όσες εισροές κεφαλαίων και να υπάρξουν χάνονται σε αντιπαραγωγική κραιπάλη της ανίκανης ολιγαρχίας και των ευνούχων εξαρτηματικών της – και θα χάνονται όσο ακόμη το Σύστημα διατηρείται έστω και για λίγο. Γιατί το Σύστημα δεν έχει τη φυσική μορφή που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει (πολύ περισσότερο να δημιουργήσει) πλούτο – είναι σαν τους διάτρητους πίθους των Δαναΐδων που όσο νερό και να χύσεις μέσα στράφι πάει.

Μη έχοντας τη φυσική μορφή μιας ισχυρής ταυτότητας, το Leviathan έχει υφάνει ένα τεχνητό πλαίσιο, τους κανόνες ενός εσωτερικού παιχνιδιού άσχετου προς την πραγματικότητα. Σε αυτό το τεχνητό πλαίσιο συμπεριλαμβάνεται και μια ψευδώνυμη και εξίσου τεχνητή ιδεολογία, στην πλοκή της οποίας συνεισέφεραν όλα τα πνευματικά ρεύματα και οι πολιτικοί φορείς, από τον εθνικισμό και την Εκκλησία μέχρι τον προοδευτισμό και την Αριστερά.

Αυτό είναι το Μεγάλο Κόλπο του πονηρού Καθεστώτος. Η πονηρία πίσω από τις μύριες πονηριές του. Η αφύσικη Μητέρα όλων των πονηριών. Η μεγάλη πονηρία είναι να κάνει πως δεν υπάρχει πονηριά πίσω από τις πονηριές. Θέλει να καμωθεί πως είναι σάρκα από τη σάρκα της κοινωνίας και οστά από τα οστά της – τόσο πονηρό όσο ο καθένας Νεοέλληνας. Αυτό είναι το νόημα της επαίσχυντης ιδεολογίας του Μεσαιού Χώρου και της πρόστυχης διακήρυξης «Μαζύ τα Φάγαμε». Το Leviathan προσπαθεί να κάνει την κοινωνία συμμετοχή στη διεφθαρμένη ανικανότητά του. Αυτό είναι το Μεγάλο Κόλπο. Και πρέπει να το διαπομπεύσουμε μέχρις ότου γελάει με την αρχιπονηρία του Καθεστώτος και ο τελευταίος Έλληνας. Η κοινωνία των δημιουργών βέβαια το έχει καταλάβει. Γι' αυτό το Καθεστώς βασίζεται όλο και περισσότερο σε Ειδικές Δυνάμεις. Όχι στην Αστυνομία, και όχι βεβαίως στον Στρατό. Το Καθεστώς παίρνει Πραιτωριανό χαρακτήρα. Οδεύει προς τον υλικό θάνατό του. Αν δεν θέλει να αποχωρήσει για να κάνει τόπο στις δημιουργικές δυνάμεις της κοινωνίας, θα καταρρεύσει. Κι αν δεν καταλαβαίνει την κατάρρευσή του, θα συντριβεί. Αυτή είναι η μοίρα κάθε τεχνητού συστήματος στην Ιστορία.

Έχω αρχίσει και θα συνεχίσω να ξετυλίγω την πλοκή του τεχνητού πλαισίου του Καθεστώτος Leviathan στη χώρα μας. Την κίβδηλη, δηλαδή, ενότητα των πονηριών του. Η Αλήθεια είναι παντοδύναμη. Μόλις ξεσκεπάσεις την απάτη, την καταστρέφεις. Όποιος το ξεχνάει αυτό, έχει κακό τέλος. Γιατί για να καλύπτει την πονηριά του αναγκάζεται να συσσωρεύει ψεύδος επί ψεύδους, απάτη επί απάτης, κλοπή επί κλοπής και βία επί βίας μέχρι σήψεως εις το μη ον.

Δείτε πώς πονηρεύεται το Leviathan ακόμη και τώρα, την ώρα της έσχατης ανάγκης για την Ελλάδα, όταν έχει δρέψει την καταστροφή που έσπειρε, έχει εξευτελίσει τη χώρα και εξουθενώσει την κοινωνία. Προς τα έξω λέει ότι φταίει η κοινωνία – τεμπέληδες, διεφθαρμένοι, ανατολίτες, αργόσχολοι, ταβερναίοι. Προς τα μέσα λέει ότι φταίνει οι έξω – η Merkel, ο «ανορθολογισμός της αγοράς», οι κερδοσκόποι, βεβαίως η Αμερική, συνωμοσίες ασφαλώς κατά του «ανάδελφου Έθνους», εποφθαλμιούμενα ανείπωτα δήθεν πλούτη του υπεδάφους, πετρέλαια και αέρια και πράσινα άλογα.

Δεν θα μείνω τώρα στην αναίσχυτη γελοιότητα αυτών των πονηρευμάτων. Αλλά θα ρωτήσω, κατά βάθος, πίσω από τις πονηρίες της επιφάνειας, τι πονηρεύεται εν προκειμένω το Leviathan; Η απάντηση φαίνεται καθαρά από την πολιτική της Κυβέρνησης του Καθεστώτος. Θέλει να διατηρήσει το Σύστημα αλώβητο, ακόμη και τώρα που η χώρα βυθίστηκε.

Η Μεταπολιτευτική «Ανάπτυξη» ήταν μια φούσκα. Η Παγκόσμια Οικονομική Κρίση μετακυλίζεται από χώρα σε χώρα αναδεικνύοντας τις δυσμορφίες και δυσλειτουργίες κάθε συστήματος. Παίρνει τα χαρακτηριστικά του βασικού προβλήματος σε κάθε χώρα. Στην Ελλάδα το μέγα πραγματικό οικονομικό πρόβλημα ήταν ο Ολιγαρχικός Κρατισμός, η διαπλοκή της μεγάλης οικονομικής δραστηριότητας με την πολιτική εξουσία και η φεουδαρχική δομή των κοινωνικών συσχετισμών στην οικονομία. Και εκεί ξέσπασε η θύελλα. Το Κράτος χρεωκόπησε και μαζί του βυθίζεται η κρατικοδίαιτη μεγάλη οικονομική δραστηριότητα, συμπαρασύροντας την υπόλοιπη οικονομία σε καθίζηση.

Δυο λύσεις ήταν δυνατές. Ή μάλλον μια και μοναδική λύση, και μια άρνηση λύσης. Η λύση συνίσταται στην ολοσχερή απομάκρυνση των ερειπίων του καταρρέοντος Καθεστώτος και στην εξαρχής οικοδόμηση ενός άλλου συστήματος ταυτόχρονα πολύ Ελληνικού και πολύ προχωρημένου. Τη λύση αυτή θα εξειδικεύσω σε προσεχή άρθρα μου, όπως έχω υποσχεθεί. Αλλά πρώτα πρέπει να φθάσουμε στο βάθος της πονηριάς του Καθεστώτος και της άκρας τεχνητότητάς του. Μετά την αποκάλυψη της αιτίας του ολέθρου, έρχεται με φυσικό τρόπο η αγωγή της αναγέννησης.

Και ποια είναι η Μη-Λύση; (Σημειώστε ότι το Καθεστώς αρέσκεται γενικώτερα σε αυτή την τακτική. Ταιριάζει με την γενικευμένη ανικανότητα και αδυναμία του. Την εφαρμόζει π.χ. στην εξωτερική πολιτική της χώρας με το καταστροφικό Στρατηγικό Δόγμα του από το 1954). Η Μη-Λύση τώρα συνίσταται στο εξής. Η Φούσκα έσκασε. Το Καθεστώς θέλει να διατηρήσει ανέπαφο το Σύστημα. Αλλά έχει λιγότερα μέσα και κεφάλαια. Το Σύστημα πρέπει να επανέλθει στις πραγματικές του διαστάσεις. Να συρρικνωθούν οι δομές και να μειωθεί η δραστηριότητα. Για να διατηρηθεί όμοιο (με την γεωμετρική έννοια του όρου) παρά την ελλάττωσή του πρέπει να τηρηθούν οι συσχετισμοί που συνθέτουν το Σύστημα. Πρέπει δηλαδή να γίνει σμίκρυνση δομών και μείωση λειτουργιών αναλογικά και σύμφωνα προς την προϋπάρχουσα κατάσταση, έτσι ώστε το Σύστημα να μείνει το ίδιο. Αυτό το αναλογικό ξεφούσκωμα το Καθεστώς το λέει Κοινωνική Δικαιοσύνη!

Είναι τερατώδες! Είναι εφιαλτικό! Αλλά αυτό είναι το κλειδί για να κατανοήσουμε πραγματολογικά την στάση και την πολιτική του Καθεστώτος και της Κυβέρνησής του. Όχι μόνο το Καθεστώς δεν παίρνει κανένα μάθημα. Όχι μόνο δεν αναγνωρίζει ότι το Σύστημα είναι η αιτία της συμφοράς. Αλλά θέλει να το κρατήσει στο ίδιο αφύσικο, αδύναμο και αναποτελεσματικό σχήμα, αφού έτσι εξασφαλίζεται η τυραννία του Leviathan πάνω στην κοινωνία.

Οι μεταρρυθμίσεις της Κυβέρνησης του Καθεστώτος είναι όλες προς την ίδια κατεύθυνση. Να γίνουν αναλογικές προσαρμογές ώστε να διατηρηθούν οι προϋπάρχοντες συσχετισμοί. Και μάλιστα τα πράγματα είναι χειρότερα. Υπό συνθήκες τερματικής κρίσης αυτή η πολιτική οδηγεί σε τιμωρία των ανευθύνων όσο (έστω αναλογικά) και των υπευθύνων της καταστροφής. Χειροτερεύει δηλαδή τους αρχικούς συσχετισμούς υπέρ της διαπλοκής του Συστήματος. Κλείνει το μάτι το Leviathan στους ολιγάρχες και εξαρτηματικούς με την έννοια «Κάνω ό,τι μπορώ υπό τις περιστάσεις. Αλλά για ένα να είστε βέβαιοι, ότι θα διατηρήσω αλώβητο με νύχια και με δόντια το Σύστημα». Δηλαδή τους συσχετισμούς δομών και λειτουργιών στην οικονομική δραστηριότητα (και παντού αλλού, όπως θα δούμε). Δηλαδή τον κρατισμό, την ολιγαρχία, την φεουδαρχία.

Έτσι, καταλαβαίνετε, εξηγούνται όλα. Και τα καταγέλαστα «Μέτρα», που είναι παλαιομπακαλικοί λογαριασμοί αναλογιών στην σμίκρυνση. Και οι «Διαρθρωτικές Μεταρρυθμίσεις», που είναι κάθε τι άλλο εκτός από διαρθρωτικές - είναι συντηρητικές του status quo. Σε κάθε άνοιγμα υπάρχουν περισσότερα κλεισίματα.

Παμπόνηρο το Leviathan! Αλλά και τόσο άφρον! Στην σκοτοδίνη της βλακείας του ξέχασε ότι εν τέλει αξίζει κάποιο ον τόσο όσο οι ικανότητές του και η δύναμη της ουσίας του. Ότι η τεχνητότητα του μη-όντος δεν μπορεί ποτέ να υπερισχύσει της φύσης του όντος. Ότι στον άνθρωπο μετράει πάνω από όλα η γνώση. Ότι για να ασφαλισθεί, αυτοεγκλωβίστηκε στο Σύστημα τεχνητότητας και ανικανότητας που οικοδόμησε. Ότι τώρα που χρειάζεται δημιουργικότητα και αποτελεσματική παραγωγή δεν μπορεί να την επιτύχει. Ότι η καθολική πονηρία προκαλεί όχι θαυμασμό αλλά αναξιοπιστία και γενική καταφρόνηση, και είναι ο σιγουρώτερος δρόμος για συνολική αποτυχία. Δεν εννόησε τις αναγκαίες συνέπειες της

απάτης και της πονηρίας. Και έτσι δεν κατάλαβε πώς έφθασε εδώ. Η έκπληξή του γιατί κανένας δεν το σώζει, ούτε η κοινωνία ούτε οι ξένοι, είναι γνήσια. Η μωρία του είναι απειρώτερη από την πονηρία του!

Είναι κουτοπόνηρο.

Στο πυρ το εξώτερο!

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"]